

da bi v takšnih primerih avtor moral imeti možnost ugovora in ponovne strokovne presoje, da bi tako preprečili nevarnost kakršnegakoli izigravanja umetnika ali občinstva, ki mu je pravzaprav umetnost namenjena. Torej, ne cenzura, pač pa javno strokovno in samoupravno delo in javna strokovna presoja kvalitete strokovnih in samoupravnih odločitev, če kdo, recimo avtor ali pa ustrezen organ, to terja!

Naj končam v upanju, da ne bo nihče pomislil, ali ne gre za dva bregova, ki vsak po svoje stiskata reko življenja, pač pa za Rupla in Šalija, ki, kadar zmoreta in znata, premišljata o rečeh, o katerih so veliko govorili in pisali, to delajo in bodo še, nikoli pa niso dovolj povedali in pojasnili, ali pa morda. Kdo ve?!

O Mevlji (brez Klandra)

Neke lanske sobote sem v Delu ošvrknil Dušana Mevljo, čigar nenehno obregovanje ob Partljiča menda že vsem preseda. Nisem pa imel namena resno polemizirati z njim. Njegovo repliko v naslednjem sobotnem Delu bi bil prenesel molče, če ne bi bilo v njej nekega čudnega stavka. Tisti Mevljev čudni stavek pa se je nanašal na neko mojo že pozabljeno osebno prigodo:

Ob televizijskih Ščukah, torej pred skoraj petimi leti, je urednik borčevskega tednika TV-15 moj zagovor Ščuk vrgel v koš, objavil pa le neugodne odmeve. A to seveda ni bilo nič posebnega. Takšne stvari so se v preteklosti pač dogajale. Žal pa Mevlja še zdaj (glej Delo od 10. 12. 83) odobrava to, da moj pozitivni odmev ni bil objavljen! Skratka, od neke nedemokratske prakse se ni distanciral niti za las.

Vzeti sočloveku besedo in njegovo pisanje vreči v koš je torej za Mevljo toliko kot nič. Nasprotno pa je sam zelo občutljiv za lastno čast. Če npr. kritično spregovoriš o njegovi (doslej že bogve kolikokrat objavljeni!!) anatemi Ščuk, ti Mevlja brž zabrusi, češ da ne spoštuješ svobode mnenj.

Sicer pa končujem ta politični prepir. Bralci Sodobnosti so kulturni, misleči ljudje. Znane so jim Ščuke in znana vsa ta polemika, zato naj o njej sami razsojajo.

Le o Partljiču naj še nekaj dodam. Nedavno je Partljič na RTV govoril o sebi in mimogrede dejal, da so bile televizijske Ščuke zanj »nesreča«. Ni pa pojasnil, ali s tem misli na tisti politični vik ali na kaj drugega, morda na samo televizijsko priredbo odrskega izvirnika. Je pa hkrati o tem svojem delu govoril z ustrežno samozavestjo in samospoštovanjem. Toda Mevlja je vse tisto »slišal« drugače: svoje Ščuke je Partljič baje kar počez označil za »nesrečo«! Mevlja si torej zlahka najde »argumente«. Prav mu pride celo bosa laž.

Peter Levec